

CARO DIARIO

Nanni Moretti, 1993

1816

ESTREA EN NUMAX: 26.08.2026 | V.O.S.E. | 100 min

Filme dividido en tres episodios, que reflicte a vida e opinións de Nanni Moretti. "Na miña Vespa" é unha aproximación á vida cotiá de Roma durante o mes de agosto; en "Illas" visita a Gerardo, un amigo que leva once anos vivindo en Lipari. Xuntos percorren outras illas como Salina, Stromboli, Panarea e Alicudi. En "Médicos" o director filma a súa propia quimioterapia e o seu percorrido por hospitais e especialistas incapaces de diagnosticarlle a causa duns insoportables proídos.

«Unha obra mestra do cinema moderno na que as imaxes eliminan as fronteiras entre arte e vida»

Richard Brody, THE NEW YORKER

Mércores 26 de agosto ás 21:45h. A proxección, incluída nas actividades do Festival C, celebrarase ao aire libre na parte final da rúa Concepción Arenal. Acceso libre até completar aforo. Organizan Concello de Santiago e Deputación da Coruña.

Compostela
Cultura

CONCELLO DE
SANTIAGO

Deputación
DA CORUÑA

Traxectos dun corentón

Por Àngel Quintana

Caro diario (*Querido diario*) preséntase como un tríptico peculiar no que un cineasta se dirixe teoricamente ás páxinas dun incerto diario íntimo para nos contar algunhas desventuras peculiares coa súa vespa, durante un cruceiro polas illas Lipari ou nas múltiples visitas médicas na busca dun diagnóstico. O director ten o corpo do propio Nanni Moretti que parece autointerpretarse mentres crear a súa máscara. E neste xesto despréndese definitivamente do seu anterior alter ego, Michele Apicella. Giovanni preséntase agora como un corentón que se sente desprotexido nun mundo con falta de referentes e que busca algún elemento que lle permita protexerse ante dos desatinos dunha sociedade que non lle resulta comfortable.

No primeiro capítulo de *Caro diario*, Giovanni viaxa en vespa por unha Roma semibaleira en pleno *ferragosto*. Durante o seu percorrido encóntrase con Jennifer Beals, a actriz de *Flashdance* (Adrian Lyne, 1983), séntese conmovido por algúns barrios periféricos que nunca son visitados e observa con certo cinismo os movementos dunha cidade que sente súa e estraña á vez. Na segunda parte, Giovanni viaxa ás illas Lipari e sente a escravitude dun lugar no que os nenos teñen creado unha certa ditadura cara a seus pais, pero tamén se sente incómodo ante unha illa solitaria na que viven uns seres sen televisión afastados do mundanal ruído. Nas illas ateigadas de turismo que son tamén refuxio de místicos que non saben poñer os pés no chan, Moretti reencóntrase coa súa insatisfacción. Semella coma se as illas fosen o contrapunto da cidade e que o cineasta non atopase o seu propio refuxio nin na soidade nin na amizade co compañeiro co que transita, nin unha contorna no que lle custa buscar significación.

Nos dous primeiros episodios, Moretti roda desde a lixeireza, pero é evidente que o suposto diario de autoficción encaixa nas leis da ficción. No derradeiro episodio, porén, prodúcese un troco cando Moretti reconstrúe un episodio vital que documenta a través dalgunhas actuacións médicas e familiares. Moretti xoga abertamente co seu corpo cando nos mostra que é vítima dun estraño eccema na que pel que lle proe. O cineasta emprende unha caste de peregrinación por diferentes médicos na busca de solucións. Con cada visita aumentan os frascos da súa farmacia caseira e os diagnósticos a cada volta máis contraditorios.

Moretti constrúe *Caro diario* como unha caste de busca persoal do seu lugar no mundo e nesta busca visita algúns espazos de referencia que apelan tamén á memoria cinéfila. Nas illas Lipari viaxará até *Stromboli*, pero no cumio do volcán xa non hai unha sorte de revelación, senón que fala do desenvolvemento das novas series de televisión. Ao remate do episodio romano coa súa vespa viaxará até o lugar onde foi asasinado Pier Paolo Pasolini na praia de Ostia. O piano de Keith Jarrett en “The Köln Concert” marca o seu camiño. Durante o traxecto non hai ningunha interferencia, senón un desexo de recordar e afianzar a memoria colectiva na propia memoria persoal.

Publicado en Caimán. Cuadernos de Cine (nº180, Setembro e 2023)